

ЗАВДАННЯ З ФІЗИКИ

ПОВІСТЬ

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

У Центрштаб

Шифрограма № 1

29 березня, 14.32 за київським часом

Доповідає агент Гридень

Завдання: відстежити маршрут Об'єкта,
його контакти й, по можливості, місце дислокації.

Звіт про виконання:

Прийняв Об'єкт на виході з пункту Ш.

Об'єкт не сам — з ним особи Л. К. і О. З., присутність яких ускладнює виконання завдання. Особливо О. З. — якщо вона мене помітить, будуть непереливки, адже О. З. — моя однокласниця й знає, де я живу. Скаже, що нам по дорозі, і доведеться щось вигадувати — пояснювати, чому йду не додому, а сам не знаю куди...

Треба бути обережним!

Ага, ледь не забув. Прикмети: Об'єкт у пальтечку світло-зеленого кольору, на ногах темно-червоні чобітки, на голові червона шапочка з кількома чорними смужечками. З-під шапочки визирають дві каштанового кольору косички завдовжки сантиметрів... гм... хтозна, скільки там сантиметрів! Одне слово, не довгі й не короткі — саме впору...

(Ото було б дивно, якби я на перерві кинувся вимірювати їх лінійкою — одразу всі щось би запідозрили, а сам Об'єкт мав би мене за ідіота...)

Стоп! Не відволікатися!

Продовжую опис прикмет:
косички закріплені не бантиками,

а гумочками з пластмасовими прикрасами у формі квіточок червоного кольору.

При собі Об'єкт має темно-зелений наплічник із фабричною наліпкою на клапані — здається, там зображений Гарфілд. До замка наплічника припасований брелок у формі м'якої іграшки — здається, кошеняти, але точно встановити складно, бо я тримаюся віддалік, щоб не потрапити на очі Об'єкту, а тим паче О. З.

Осіб супроводу, Л. К. і О. З., описувати не буду — їхні прикмети не мають стосунку до операції. Скажу коротко: обидві — істоти капосні, і справ із ними краще не мати.

Так, що далі?

Ага: Об'єкт рухається правим боком вулиці Карпенка-Карого до перехрестя з вулицею Петлюри.

Авжеж, мені краще перейти дорогу заздалегідь — оперативне чуття підказує, що далі Об'єкт зверне ліворуч на Петлюри, а О. З. піде прямо по Карпенка-Карого. Я теж мав би йти прямо, вслід за О. З., лише на наступному повороті звернув би праворуч на Липову. Але тепер мені туди не треба, тепер у мене інше завдання...

(Яке, в біса, оперативне чуття?! Просто мені додому на Липову, а вона завжди звертає на Петлюри. Але цього у звіті про операцію вказувати не будемо.)

Добре, що на Карпенка-Карого не так багато машин і можна перейти дорогу, не привертаючи надмірної уваги. На Петлюри це б не вдалося — там рух набагато інтенсивніший.

Та-а-ак, підійшли до перехрестя. Я вчасно сховався за великим деревом. Що це? Тополя, мабуть. Без листя відразу й не скажеш, але за корою — ніби тополя. От цікаво: досі ніколи не придивлявся, які тут дерева ростуть...

Еге ж, розійшлися: О. З. перейшла на світлофорі вулицю Петлюри й пішла прямо по Карпенка-Карого. От нахаба — ще й озирається! Чи не мене виглядає? Дякую тобі, тополе, за те, що ти така розлога!

Об'єкт і супровідна особа Л. К. звернули ліворуч на Петлюри. Ні, виходити з-за тополі ще не час — можуть мене помітити. Хай вони спершу зайдуть за ріг будинку. Звісно, я їх тоді на якийсь час загублю з очей — але нічого, так надійніше. Той будинок довгий, нікуди вони від мене там не дінуться. А Петлюри — вулиця людна, легко затесатися поміж натовпу...

Ага, зайшли. Ну, уперед!

Так і є — вони й до половини будинку ще не дійшли. І людей на вулиці не так вже й багато виявилось. Треба було ще трохи під тополею постояти. Бо оглянутися — а я тут, мов на долоні...

Чого ж вони такі повільні?! Про щось собі базикають, вирегочуються, аж підстрибують... Хоч-не-хоч, доводиться стовбичити посеред тротуару, привертаючи увагу.

Що в таких випадках має робити справжній розвідник? Розглядати афішу? Так і афіш тут немає. Навіть галімої реклами — скрізь вона, тільки не там, де потрібна! І газети немає, щоб удати, ніби читаю, а насправді нишком проробити в ній дірку.

Ага! Це ж елементарно, Ватсоне! Шнурівки! Як же я відразу не здогадався...

Присідаю, старанно перев'язую шнурівки на обох черевиках. У бік Об'єкта й супровідної особи принципово не дивлюся — хай

Ага!
Це ж
елементарно,
Ватсоне!

пройдуть якомога далі, це не страшно, я їх наздожену. Якщо йтиму швидко, і навіть якщо доведеться підбігти — це все ж менше привертатиме увагу, ніж коли б я плився й витріщався на все довкола, ніби вперше бачу...

Ну, досить — тепер можна й підводитися...

От блін!

Авжеж, я знаю, що у звітах про оперативне стеження не пишуть «от блін», та й казати так негарно — але вибачте, вихопилося. Бо що ти тут гарного скажеш, коли ні Об'єкта, ні особи супроводу я попереду не бачу, зате раптом звідкись узялося ціле стадо людей, хоч перед тим на вулиці майже нікого не було... Це ж справжнє запаadlo, що не кажіть!

Якомога прудкіше петляючи поміж перехожими, я проминаю один будинок, другий... Куди ж вони могли подітися? Не може бути, щоб Об'єкт мешкав так близько... Ага! Онде, у дверях господарчого супермаркету, мигнуло щось схоже на каштанового кольору косички завдовжки хтозна скільки сантиметрів. Усе ще роззираючись — а раптом я помилився — повільно суну до тих дверей. Де б тут зникатися? Звісно, за кіоском. Роблю вигляд, що старанно вивчаю виставлений

у його вітрині ширнепотріб: жувальні гумки, шоколадні батончики, чіпси, сухарики, газовані напої, пиво, шкарпетки... Гм, щось тут виразно зайве, — мимохідь завважую боковим зором, а сам «пасу» двері супермаркету. Хвилини повзуть, продавчиня з-поза кіоскового товару зиркає на мене підозріло — звісно, їй дивно, що можна так довго вибирати серед отих жуvidел і пляmidел. Може, купити якого «Снікерса», щоб не витріщалася? Та ні, ще зуби поламаю...

Одне слово, трохи ще покрутився, а тоді — будь що буде — вирішив зайти всередину й перевірити. Та ж навіть якщо «сплясю», ніхто мене там не з'їсть! Кому відомо, що в мене тут *операція*, а не просто мама послала купити якого-небудь прального порошку...

Спершу роззирнувся, чи немає Об'єкта в черзі до кас. Ні, немає... Певно, *вона* десь там, у нутрощах магазину — за стелажми не видно. Тут же купа стелажів з усілякою косметикою та іншими дівчачими прибамбасами. Вони ж, дівчиська, на ті цяцьки можуть годинами витріщатися. Можна десять «Снікерсів» згризти, доки дочекаєшся. А так хоч напевне знатиму, щоб даремно не стовбичити...

— Бондарук! А ти що тут шукаєш?

Отакої! Це ж Коза, себто Керя! Ото вляпався!

Хоча, чому вляпався? Це ж магазин — мало що мені тут може бути потрібно...

— Доброго дня, Маріє Іванівно.

Керя — це ми так скорочено нашу класну керівничку позаочі називаємо. Або ж Коза — бо в неї дівоче прізвище Козинюк.

— Та ж бачилися ми сьогодні, Іване, — яюсь так дивно усміхається вона.

Справді, лоханувся я...

— Ну-ну, не шарійся. Що ж ти тут шукаєш?

— Та ось, мама пральний порошок попросила купити, — кажу перше, що спало на гадку.

— А-а-а, то ти теж блукаєш поміж стелажками. У цих супермаркетах є така погана звичка час від часу переставляти товар на прилавках. Це в них називається мерчандайзинг чи якоесь так... Щоб люди купували не лише те, до чого звикли, а й на новий товар звертали увагу. По-своєму вони, певно, праві, але ж це страшенно незручно! — довірливо заторохтіла мені Керя. — Та нічого, я тобі допоможу. Я вже знаю, куди вони відділ побутової хімії перенесли.

— Дякую, Маріє Іванівно. Я сам, — пробує відбитись, але це марна справа.

— Ні-ні, Івасю, не переймайся. Мені зовсім не важко. Навіть приємно. Ось тут він, цей відділ... А твоя мама яким порошком користується?

— Та я не пам'ятаю його назву. Я тільки з вигляду впізнаю упаковку...

— Ет, хлопчики-хлопчики, — добродушно всміхається на це Керя.

— Ось цей, — показую на перший-ліпший.

— Чудовий вибір! — несподівано тішиться

Керя. — Я теж цим користуюся. «Ранкова свіжість з ароматом лимону!» Але знаєш, краще відразу брати велику упаковку, так набагато дешевше виходить. Чи, може, у тебе грошей не вистачить?

— Вистачить, — кажу я, і слухняно беру чималий пакетисько, майже мішок, бо все ще сподіваюся відклеїтись від Кері й залишити його десь перед касою, не купивши. Звісно, у кишені

А оце

буке
мат
...